

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ενατον κι’ είκοσίων μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν” στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι’ ένακόσια δεκατρία,
δράχια και θερμή φιλοπατία.

Μηνός Αδγούστου τριανταμία,
ἀκόμη σάλος και τρικυμία.

Χίλια διακόσια κι’ ἑξήντα κι’ ἑνέα,
λόγια τοῦ Ρήγγα στοὺς Πρώσους γενναία.

‘Ο Ρήγας τῶν Ἑλλήνων μέσα ‘στο Βερολίνον.

Α’.

Φ.— Πάλι ἔσπηνήσανε πουλιὰ
και τραγουδοῦν και λένε:
Γεῖά σου, μεγάλε Βασιλεῖ,
δαφνοστεφανωμένε.

Κορῶνα τῆς παλληκαριάς,
Κορῶνα τῆς Ἐλευθεριάς,
Ρήγγα τῆς ἀστραπῆς.

Κι’ οἱ Γερμανοὶ σὲ χαιρετοῦν
και μὲς ‘στο στόμα σὲ κυτοῦν
ν’ ἀκούσουν τι θά’ πῃς.

Τώρα σὲ βλέπουν δυνατὸ
μὲ μιὰ περισσία χάρη,
τώρα σὲ βλέπουν φτερωτὸ
τῆς Νίκης καθβαλάρη.

Ὀδρὰ βουβῆ ἢ ξένη γῆ,
ὀδρὰ βουβῶν Στρατηγῶν,
Ὀδοσάροι και Δραγόνιοι.

Ὀδρὰ τοῦ νέου Νικητοῦ,
πεύχει τὸ στήθος τοῦ Στρατοῦ
γὰ τακτικὴ τὸ μόνη.

Δόξα ‘στον Ρήγγα και τιμὴ, μὰ και ‘στο Στράτευμά του,
ποῦ θράμβο τῆς ἀνθρωπιάς σημαίνει: τῆνομά του.

Δόξα σὲ τοῦτον τὸν αἰτὸ,
σὲ τοῦτον τὸν Ὀδοσάρο,
ποῦ τὸν τροπαῖων τὸν Στρατὸ
τὸν ἔχει και κουμπάρο.

Β’.

Π.— Ἐνά ἔσπηνήσανε πουλιὰ
και τραγουδοῦν τὸν Βασιλεῖα.
‘Στοὺς Πρώσους καλῶς ὄρισες, Ρήγγα πικανοκροῦστα,
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο, μαζὶ μὲ τὴν Αὔγουστα.

Μέσα σὲ Κάισαρος Στρατοῦς, μέσα σὲ ξέναις γύραις,
σηκόνεις τῆς σημαίας σου και Σὺ τῆς νικηφόραις,
και κυματίζουν λαμπεραὶς και πολυδοξαμέναις
ἀνάμεσα ‘στῆς ξέναις.

Σὲ ναουρίζει σιγαλὰ μελῆρρυτος ἀδὴ,
στέκει: Πατριδ’ ἀκούραστη μὲ λόγγη ‘στο πλευρὸ σου,
πέρνεις κι’ ἀπὸ τὸν Κάϊζερ Στραταρχικὸ ραβδί
και σιδηρόφρακτος Στρατὸς διαβαίνει: τώρα ‘μπρὸς σου.

Βλέπεις τὸν Πρώσων τοὺς Στρατοῦς
χωρὶς νὰ τοὺς ζηλεύης,
γιατὶ και Σὺ σὲ ζηλευτοῦς
ἀλήθεια βασιλευδεις.

Πετῆς σὲ κορυφαῖς βουνῶν,
και δείχνεις ‘μπρὸς ‘στὸν Γερμανὸν
ἐκείνους τοὺς Βυργγάβους
Στρατὸ μεγάλο, ποῦ κτυπᾷ
κι’ ἀνάστασι ζωῆς σκορπᾷ
σὲ παθαμμένους σκλάβους.

Ἵφόνεις Πασαγαλιᾶς κλαδί,
και λάμποντες Δραγόνιοι
σὲ λένε τῆς βροντῆς παιδί,
τῆς ἀστραπῆς ἑγγόνιοι.

Γ’.

Φ.— Ἐνά ἔσπηνήσανε πουλιὰ
και λὲν γὰ Σὲ τὸν Βασιλεῖα.

Αὐτὸς δὲν εἶναι Βασιλεὺς, Ἐκεῖνος εἶναι κατὶ,
 ποῦ Στέμματα δὲν τὸν χωροῦν, δὲν τὸν χωρεῖ Παλάτι.

Θέλει Λαὸ παλληκαριὰς,
 θέλει Στρατὸ Τίτᾶνα,
 κι' ἀληθινῆς Ἐλευθεριὰς
 παγκόσμιον παιᾶνα.

Τιμὴ τους ποῦ σ' ἐπαυφημοῦν
 μὲ χ' ἰλια δ' οὐ σπολλάτῃ,
 τιμὴ σ' ἐκείνους ποῦ τιμοῦν
 Σωτήρα Στρατηλάτῃ.

Ὁ Κάϊερ' ἐπὶ ῥήφανος γὰρ τὸν Γαμπρὸ του χαίρει,
 καὶ κόσμος ποῦ σ' ἀκολουθεῖ
 φωνάζει: ζήτω τὸ σπαθί,
 ποῦ κάποια θεῖα Δύναμις σοῦ τ' ἔβαλε 'στὸ χέρι.

Τὸ δεῖχνεῖς σὲ τρανοῦς
 καὶ λὲς στοὺς Γερμανοὺς:
 Ἔχετε σεῖς Οὐσσόρους,
 ἔχετε σεῖς Δραγόνους,
 μᾶλ' αὖ κι' ἐγὼ φαντάρους
 καὶ λιγεροὺς εἰζένοους.

Γι' αὐτοὺς δὲν ἔχει πέρακι Στρατηγικὴ καμμία,
 καὶ δίχως νὰ σπουδάσουνε ποτὲ σ' Ἀκαδημία,

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

A.

Φ.— Τὸν Σαβῶφ ξανατραγοῦδα, στρατηγὸν τρανῆς ἀν-
 και νταῖ τῆς Βουλγαρίας, δραίας
 Ἔδειξε καὶ τώρα πάλι
 τὸ πολὺ του νταϊλίκι,
 κι' ἔπιασε τὸν κόσμο ζάλη,
 κι' ἔπιασε τὸν κόσμο φρίκη.

Ὁ Σαβῶφ ξαναμίλει
 καὶ τὸ Σόμπαν ἀπειλεῖ.
 Τῆς παλληκαριὰς τὸ κλέος
 ἔγινε παντοῦ τζωρτζίνα,
 δὲν τὸν ἀφῆσαν, ἀλλ' ἔως
 ἔθμπαινε μὲς 'στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Σαβῶφ ξαναμίλει
 καὶ τὸ Σόμπαν ἀπειλεῖ.
 Δὲν τὸν ἀφῆσαν τὸν δόλιο μοναχὰ σὲ πέντε μέραις
 νᾶστῃνε μὲς 'στὴν Ἀθήνα τῆς Βουλγαρικῆς παντιέρας.

μὲ μὰ δίκη τους τακτικὴ νικοῦνε πέρα πέρα,
 καὶ ρίχνονται μὲς 'στὴ φωτιά φουσίοντας τὴν φλογέρα.

Τὶ τέχνην τοῦτον τὸν καιρό!..
 νεῖτά 'στὸ πρῶτο χροῦδι:
 παθαίνουνε μὲ τὸν χορὸ,
 πέφτουνε μὲ τὸ τραγοῦδι.

Ἀκαδημία σὴν καὶ Σᾶς δὲν ἔβανε τὰ δόλια,
 κι' ἔταν ἡ λόγγαις σπάσουνε καὶ λειψουνε τὰ βόλια,
 κάθε πολέμου τακτικὴ ξεχνοῦν τὰ παλληκαρία,
 καὶ μὲ τὰ δόντια μάχονται, κτυποῦν μὲ τὰ λιθάρια.

Κι' ἐγὼ μ' ἐκείνα τραγοῦδι
 καὶ κράζω δυνατὰ κι' ἔδω
 πῶς τοῦ Στρατάρχου τὸ ραβδί
 πρέπει σὲ κάθε μας παιδί.

Ξένα ζυπνήσανε πουλιὰ
 καὶ τραγοῦδοῦν τὸν Βασιλεῖα.
 Κι' ὀπτόταν τάρμα τῆς Αὐτῆς
 προβάλλῃ μὲ τῆς ὄραις,
 προσμένουν ἀπ' αὐτὸ νὰ βῆγῃς
 ἀσπροτυμέναις κόραις,
 διαμάντια γύρω σου δροσιὰς
 καὶ δάφναις νὰ σκορπίσουν,
 καὶ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας
 καμπάναις νὰ κτυπήσουν.

Δὲν τὸν ἀφῆσαν, ἀλλ' ἔως διαμπαῖς θὰ μὰς περνοῦσε,
 θὰ πετσόκοβε λαμοῦς,
 θάτρων Ἕλληνας ἄμοις
 καὶ ψημένους σὴν πεινοῦσε.

Ἄν, καίμηνε Περικλέτος, δὲν ἐκόβανε τὴν φόρα
 τοῦ Βουλγάρου Στρατηλάτῃ,
 θάβλεπες τὸν Φερδινάνδο, θάβλεπες τὴν Λεονώρα
 'στὸ δικὸ μας τὸ Παλάτι.

Θάκουεσ κοιλάδα θρήνου
 νὰ φωνάζῃ γοερά,
 καὶ τοῦ Βόριδος ἐκείνου
 θὰ γινόμεθα βορά.

Τότε θάρχιεσ κι' ὁ Βόρις τὴν ρεμοῦλα τὴν μεγάλην,
 καὶ σὲ κανενός, φωρίτῃ,
 μήτ' ἐστὸ δικὸ σου σπῆτι
 δὲν θ' ἀπέμνε τσουκάλι.

Θάβλεπες τὸν Χεσοφῆφ τὰ μουστάκια του νὰ βᾶφῃ
 'στὰ πατήρα μας ἐδάφῃ.
 Θάβλεπες Κομητατζήδων τρομαρῶν συντάγματα,
 θάκουεσ καὶ τὸν Σανδάσκου